

må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed«.

Mogens Glistrup har efter flertallets opfattelse hermed tilsidesat de krav, man kan stille til et folketingsmedlem med hensyn til at efterleve de af ham selv eller andre i folketingsvedtagne lovbestemmelser, og han er efter flertallets opfattelse »straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketingset«.

Det ovennævnte flertal i dette foreløbige udvalg deler de synspunkter, der blev fremsat af flertallet i det tidligere stående udvalg, og er af den opfattelse, at Mogens Glistrup af de nævnte grunde fortsat ikke kan anses for valgbar til folketingset. Flertallet afgiver derfor de under nr. 18 nævnte indstillinger om,

at valget af Mogens Glistrup erklæres for ugyldigt som følge af hans manglende valgbarhed, samt

at den kandidat (hjemmehjælper Pia Kjærsgaard), der er opført som nr. 1 for fremskridtspartiet i Københavns amtskreds på den i henhold til valglovens § 50 udarbejdede reviderede stedfortræderliste, anses for valgt i stedet for Mogens Glistrup (jfr. valglovens § 54, stk. 3), og at hjemmehjælper Pia Kjærsgaard godkendes som medlem af folketingset fra og med den 10. januar 1984.

Et *mindretal inden for flertallet* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) skal gøre opmærksom på, at en del af socialistisk folkepartis folketingsgruppe ikke kan tilslutte sig flertallets indstilling.

Et *mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller, at Mogens Glistrup bevarer sin valgbarhed, og ønsker i øvrigt at anføre følgende:

Mindretallet fremlagde i forbindelse med betænkningen fra udvalget til valgsprøvelse den 28. juni 1983 om Mogens Glistrups valgbarhed en omfattende redegørelse for sin holdning til valgbarhedsreglerne i almindelighed og værdighedsbegrebet i særdeleshed.

Denne redegørelse kan mindretallet fortsat henholde sig til, idet det dog ønsker at supplere med følgende:

Én ting er, om Mogens Glistrup er værdig til at repræsentere venstresocialisterne. Det mener mindretallet ikke at han er. Noget andet er, om han er værdig til at være medlem af folketingset. Det mener mindretallet at han er.

Fremskridtspartiets vælgere har i stort tal stemt på Mogens Glistrup og har i den forbindelse udtrykt, at de ønsker at lade sig repræsentere af Mogens Glistrup, selv om de har vidst, hvad Mogens Glistrup er dømt for, og hvilken dom han er i gang med at afsone.

Når folketingset skal tage stilling til, hvorvidt Mogens Glistrup i *almindeligt omdømme* er værdig, mener venstresocialisterne, at han i det mindste i et omdømme, som er *tilstrækkelig* almindeligt, må anses for værdig. Derom vidner hans valg til folketingset.

Venstresocialisterne har ikke på nogen måde sympati for Mogens Glistrups holdninger eller de handlinger, som han er dømt for. Venstresocialisterne har bekæmpet og vil fortsat bekæmpe dem af al magt.

Men sagen er derimod principiel:

Principløshed og tilfældigheder omkring afgørelse af valgbarhed indebærer en klar risiko for misbrug. Allerede før Mogens Glistrup første gang blev frataget sin valgbarhed, viste dette sig, idet regeringen udskød stillingtagen til en række centrale problemer, indtil Mogens Glistrup var udelukket fra folketingset.

Den eneste konsekvente måde at hindre misbrug på er at fastholde vælgernes dom. Da der trods alt kræves en vis opbakning for at opnå valg til folketingset, finder venstresocialisterne, at der hermed også er udtrykt, at Mogens Glistrup i det mindste i ét almindeligt omdømme opfattes som værdig til sit medlemskab.

Principløshedens skråplan udtrykker sig især i, at medlemmer af flere af folketingsets partier har udtrykt, at hvis Mogens Glistrup efter udstået straf på ny opnår valg til folketingset, vil man formentlig lade ham bevare sin valgbarhed.

Denne holdning er der absolut intet belæg for nogetsteds, især da ikke, når det tages i betragtning, at Mogens Glistrups lovovertrædelser blev begået for 12-15 år siden. Værdighedsbegrebet kan under ingen omstændigheder være afhængigt af, om en dom er afsonet eller ej.